

לוח דבר בעתו

פרשת המן/פרנסה: ב"ילקוט מנחם" מהדור' תשנ"א בהוס' ומילואים עמ' רצ"א, ערך פרנסה, מביא בשם ההק"ר שלום מסטרופקוב זצ"ל שהיה רגיל לומר בשם ההק"ר מוהרמ"מ מרימנוב זצ"ל לקרוא היום, יום ג' פר' בשלח, את פר' המן שמו"ת כסגולה לפרנסה (ואכן נפסק בשו"ע (או"ח א, ה בשם הטור), והב"י [והתשב"ץ] מביאים בשם הירוש' ברכות (אינו לפנינו) שכל האומרה מדי יום, מובטח לו שלא יחסרו/יתמעטו מזונותיו (1005מ°)). ב"שבט מוסר" מ, י. (850מ°) כ' שבכל יום ג', ראוי לומר את פר' המן (שמו"ת! 1005מ°), כשם שב"מעמדות" ובמקומות נוספים מופיעות תפלות ובקשות מענין פרנסה ביום ג', לפי שבו נבראו הצמחים והפירות. (עי' תו"מ פר' בשלח ד"ה ג. הע' הרא"ס שליט"א), ואולי זו אכן היתה השמועה המקורית, לקרוא ביום ג', מפרשת בשלח את פר' "המן". "ואין די באמירה [בעלמא], אלא שיתבונן מהו אומר ויכיר נפלאות ה'... ויאמין שכל מזונותיו באים בהשגחה פרטית, ככתוב (שמות טז, חי) "ולא העדיף המרבה (°כצ"ל) והמעמית לא החסיר", להורות שאין ריבוי ההשתדלות מועיל מאומה (°=משהו) (מ"ב סי' א סק"ג) (670מ°) (תמיד טעם תביר מפקיך פחות מטפחא, ולפיכך את המילים "וביום השביעי שקב" יש לומר כך שיהא ניכר שהן יחד, ואז לסיים לא יהיה יקו (המן)". 122מ°).

תשב"ץ הקטן

רנ"ו. יט"זירושלמירי, כל האומר פרשת המן בכל יום, מובטח הוא שלא יתמעטו מזונותיו רי"ח. ⁹⁷ראני ערב.

משנה ברורה אי"ג

ופרשת המן, כדי שיאמין שכל מזונותיו באין בהשגחה פרטית, וכדכתיב: "המרבה לא העדיף והמעמית לא החסיר", להורות שאין ריבוי ההשתדלות מועיל מאומה.

ביאור הגר"א (ברכות אליהו)

(כג) כפרק בתרא דיומא עו א : שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה א"ל אמשיל לכם משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם כר אף ישראל מי שיש לו ד' ה' בנים ה' דואג ואומר שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולן מתים ברעב נמצאו כולן מכווני' את לבם לאביהן שבשמים. [ומשום דבתפלה איתא דצריך לכרוי את לבו למקום לכן יזכור פרשת מן — דמשק אליעזר]. ובסוטה מח ב : דתניא רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה. [ולהכי מזכיר פרשת מן דלא ה' להם ג"כ אלא ליום אחד והאמינו בה' ועסקו בתורה כמו"כ אנחנו בטוחים בה' ונאמין בו והוא יחשבנו זאת לצדקה — דמשק אליעזר]. ובמכילתא (שמות טז, לד) : שבשעה שאמר ירמיה לישראל מפני מה אין אתם עוסקים בתורה א"ל כמה נתפרנס הוציא להם צלחית של מן א"ל הדור אתם ראו דבר ה' (ירמיה

ערוך השלחן שם

אבל על פרשת המן שהשמיטו – לא ידעתי טעם. אך באמת לא הוזכרה פרשת המן בש"ס. ויש שהביאו מירושלמי ברכות (פרישה אות י"ד), ואני לא מצאתי זה בירושלמי. והטעם נראה לי: מפני שהרבה נזכר בפרשה זו תרעומותם על ה', כמו שכתוב שם: "כי שמעתי את תלונותיכם", "שמעתי את תלונות בני ישראל" ועוד, עיין שם. וגם הוציאו על המן דיבה רעה, שאמרו: "ועתה נפשנו יבשה אין כל, בלתי אל המן עינינו". וכן איתא במדרש שמות (פרשה כ"ה): "נמצאתי ללא בקשוני" – היה להם לבקש רחמים מלפני, אלא עמדו ושפכו תרעומות כלפי מעלה. עד כאן לשונו. ועוד אמרין שם: ומפני מה לא אמרו שירה על המן... שהיו מוציין דברי תפלות על המן. אמר הקדוש ברוך הוא: איני מבקש לא תרעומותיכם ולא קילוסיתכם, עיין שם. ולכן לא קבעו זה בצבור (כן נראה לפי עניות דעתי).

מקור חיים א:ה

**ופרשת המן – בהגהת יש גוחלין דכ"ח ע"ב שטוב
לאומרה שנים מקרא ואחד תרגום ואז מסוגל
מאד לפרנסה²⁸. ונראה שטוב לאומרה בלילה כסוד
ותקם בעוד לילה ותתן טרף, משא"כ פרשת העקידה
היה נראה לאומרה ביום כסוד לא תחסום שור בדישו,
ומ"מ נדפס בכל הספרים פ' עקידה תחלה. ויש טעם
נכון, כי תחלה מגבירים החס"ד על הפח"ד ואח"כ יש
לבקש מזון כענין הזון את העולם בחסדו. וי"ל עוד,
שאעפ"י שאומרים פ' המן לפני תפילתו, שהרי גם
אשרי דאית ביה פותח את ידך אומרים לפני התפלה,
מכל מקום תחנה ובקשה על מזונו ממש לא יאמר
לפני תפילתו כמבואר בווהר פנחס ע' תכ"ד, והובא
גם בטעמי מצות לרקנט"י דף ל"ז ע"א. וכתבתי זאת
לפי שראיתי בספר כנף רננים ובשאר חיבורים שנדפס
בקשת מזונו באריכות לפני פ' המן.**

רמב"ם הל' ס"ת ז:יד

מותר לכתוב התורה כל חומש וחומש בפני עצמו ואין בהן קדושת ספר תורה, אבל לא יכתוב מגילה בפני עצמה
שיהיה בה פרשיות, ואין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה, ואם דעתו להשלים עליה חומש מותר

ח"י אדם קמו:מז

אסור לחקוק פסוק בסוכת תשבו על דלעת וכיוצא בו, שיבוא לידי בזיון. ועוד דלהרבה פוסקים אסור לכתוב פסוקים
אלא דוקא חומש שלם. ואף על גב דנוהגין היתר, להתלמד בהן דוקא. אבל שלא לצורך, אסור